

UZASADNIENIE

Powód (...) Klub Sportowy (...) w O. wniósł o nakazanie pozwanemu Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Marszałka Województwa (...) złożenia oświadczenia woli następującej treści:

- Skarb Państwa ustanawia na rzecz (...) Klubu Sportowego (...) w O. prawo użytkowania gruntu części działki położonej w O. przy ul. (...) w obrębie (...), oznaczonej numerem (...) dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...), pokrytej śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi – jeziora U., o powierzchni 270 m⁽²⁾ na której posadowiony jest obiekt przeznaczony do prowadzenia przedsięwzięć związanych z działalnością służącą do uprawiania rekreacji, turystyki oraz sportów wodnych, nieodpłatnie, na czas nieoznaczony. Nadto, domagał się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód działa jako stowarzyszenie kultury fizycznej, którego statutowym celem jest stworzenie odpowiednich warunków do uprawiania sportu wyczynowego, rekreacji i wypoczynku. Prowadzi działalność szkoleniową dzieci i młodzieży w zakresie żeglarstwa. Powód jest właścicielem przystani wodnej położonej nad jeziorem U. przy ul. (...) w skład, której wchodzi działka geodezyjna w obrębie (...) o numerze (...). Grunt wchodzący w skład tej działki jest częściowo zalany wodami powierzchniowymi płynącymi jeziora U.. Na działce znajduje się drewniany obiekt o pow. 270 m⁽²⁾ posadowiony na palach wykonanych częściowo z drewna i częściowo z betonu wbitych w dno jeziora. Obiekt został wybudowany w 1930 r. i służy do cumowania łodzi i przechowywania sprzętu wodnego. W związku z postępowaniem administracyjnym związanym z pozwoleniem na rozbiórkę części użytkowanej przez (...) Łączność, okazało się, że powód nie posiada tytułu prawnego do zajmowania powierzchni gruntu pokrytego wodami płynącymi, na którym posadowiony jest obiekt. Powód zwrócił się do Marszałka Województwa (...) z wnioskiem o zawarcie umowy użytkowania gruntu, lecz odmówiono zawarcia umowy uzasadniając to brakiem pozwolenia wodnoprawnego. Powód składał kolejne wnioski o zawarcie umowy, rozpatrywane negatywnie przez pozwanego. Przy rozbiórce części obiektu uszkodzone zostało poszycie ściany oddzielającej dwie części obiektu użytkowane przez dwa kluby, co spowodowało konieczność dokonania naprawy ściany. Powód podjął decyzje o przeprowadzeniu remontu, który polegał na wymianie pojedynczych drewnianych elementów konstrukcyjnych, przełożeniu desek dachu i wykonaniu pokrycia dachu papą, wymianie stolarki okiennej, wymianie desek zewnętrznych, odmalowaniu, naprawie pali wbitych w dno jeziora. Przed wykonaniem prac, powód zgłosił zamiar wykonywania prac remontowych. W dniu 26 października 2010 r. ponownie złożono wniosek o zawarcie umowy na użytkowanie gruntów, któremu to pozwany odmówił, powołując się na brak pozwolenia wodnoprawnego. Powód bezskutecznie wezwał pozwanego do zawarcia umowy powołując się na opinię biegłego co do zakresu wykonywanych prac. Podstawę do oddania gruntu w użytkowanie stanowi art. 20 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo wodne, przy czym ustawa nie wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego. Roboty wykonywane w obiekcie miały na celu jedynie utrzymywanie urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji, zatem pozwany bezzasadnie omawia oddania gruntu w użytkowanie. Obiekt posadowiony na przedmiotowej działce został wybudowany w 1930 r., a zatem istniał w dniu wejścia w życie ustawy Prawo wodne z dnia 24 października 1974 r. i nie wymaga więc uzyskania pozwolenia wodnoprawnego (k. 3 – 8).

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż kwestia własności działki objętej pozewem była przedmiotem postępowania o stwierdzenie zasiedzenia w sprawie o sygn. akt I Ns 767/13 toczącej się przed tutejszym Sądem. Postanowieniem z dnia 12 lutego 2014 r. Sąd oddalił wniosek o zasiedzenie. Pozwany podniósł, że powód nie posiada tytułu prawnego do użytkowania działki. Zawierając umowę, o której mowa w art. 20 ust. 2 prawa wodnego, organ administracji działa w umienu państwa, ale jako podmiot prawa cywilnego i jest równoprawnym uczestnikiem obrotu cywilnego bez

władczych uprawnień wobec innych podmiotów. Działania te są podejmowane w formie dwustronnej czynności prawnej – umowy. Pozwany podniósł brak podstawy prawnej do żądania zobowiązania pozwanego do zawarcia umowy użytkowania gruntu pod wodami płynącymi. Powód nie może zatem skutecznie żądać od Skarbu Państwa oddania gruntu w użytkowanie wbrew jego woli. Skarb Państwa – Marszałek Województwa (...) kształtuje politykę oddawania gruntów w sposób dowolny, kierując się własnym interesem i istotnymi dla siebie względami. Pozwany podkreślał, iż powód powinien legitymować się pozwoleniem wodnoprawne w związku z odbudową hangaru. Wskazał, że brak jest możliwości zawarcia umowy użytkowania gruntu pokrytego wodami Skarbu Państwa pod hangarem, którego legalność budzi wątpliwości (k. 80 – 84).

Pozwany zarzucił niewłaściwe określenie wartości przedmiotu na kwotę 1.000 zł.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2016 r. Sąd sprawdził wartość przedmiotu sporu i ustalił jej wysokość na kwotę 11 000 zł (k. 88).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest właścicielem przystani wodnej położonej w O. nad jeziorem U. przy ul. (...). W skład przystani wchodzi działka geodezyjna w obrębie (...)- obecnie numer(...)(poprzednio (...)) stanowiąca własność Skarbu Państwa na mocy decyzji Prezydenta O. w sprawie o przejściu do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa gruntu pokrytego powierzchniowymi wodami płynącymi. Grunt jest częściowo zalany wodami powierzchniowymi płynącymi jeziora U.. Na działce znajduje się drewniany hangar wybudowany w 1930 r. o powierzchni 270 m², posadowiony na palach wykonanych częściowo z drewna i częściowo z betonu wbitych w dno jeziora. W hangarze prowadzona jest działalność statutowa powoda, tj. klub żeglarski i wioślarski. Powód działa jako stowarzyszenie, którego statutowym celem jest stworzenie odpowiednich warunków do uprawiania sportu wyczynowego, rekreacji i wypoczynku. Powód prowadzi działalność szkoleniową dzieci i młodzieży w zakresie żeglarstwa.

(dowody: wypis z ewidencji gruntów k. 15, wypis z kartoteki budynków z dnia 12 października 2010 r. k. 16, wydruk z księgi wieczystej o nr (...) k. 17-18, wydruk KRS powoda k. 12-14)

W latach 50 tych do istniejącego obiektu został dobudowany hangar, który był użytkowany przez inny klub sportowy – (...). Hangar został wybudowany i użytkowany przez (...) Łączność. W dniu 09 listopada 1973 r. część hangaru spłonęła i została następnie wyremontowana. Remont ukończony został we wrześniu 1978 r. Na przełomie roku 2007/2008 obiekt został rozebrany.

(dowody: decyzja z dnia 23 sierpnia 2007 r. pozwolenie na rozbiórkę k. 19, dokumenty w aktach I Ns 767/13)

Przy rozbiórce części obiektu użytkowanej przez (...) Łączność zostało uszkodzone poszycie ściany oddzielającej dwie części obiektu użytkowane przez powoda i (...) Łączność. Powód, wobec tego, że zmuszony był do naprawy ściany, podjął decyzję o wykonaniu remontu pozostałej części obiektu. W dniu 10 grudnia 2009 r. powód zgłosił do Urzędu Miasta zamiar remontu hangaru poprzez wymianę osłabionych i zniszczonych elementów hangaru, drzwi, okien, podłogi, poszycia docku oraz wykonanie ocieplenia i rewitalizacji elewacji zewnętrznej z wymianą rynien i rur spustowych. Postępowanie administracyjne ostatecznie zakończyło się brakiem zastrzeżeń wojewody co do zgłoszonych prac budowlanych. Powód wykonał w obiekcie następujące prace: wymiana pojedynczych drewnianych elementów konstrukcyjnych, przełożenie desek dachu i wykonanie pokrycia dachu papą, wymianie stolarki okiennej, wymianie desek zewnętrznych, odmalowaniu, naprawie pali wbitych w dno jeziora.

(dowody: pismo powoda do (...) łączność z dnia 23.10.2009 k. 27, umowa o wykonanie konserwacji budynku k. 28-29, postanowienie (...) z dnia 4 grudnia 2009 r. k. 30, zgłoszenie robót budowlanych z dnia 10.12.2009 r. k. 31, opinia techniczna D. K. z grudnia 2009 r. k. 32-37, orzeczenie techniczne M. P. z maja 2010 r. k. 38-40, ekspertyza techniczna Z. Z. z czerwca 2011 r. k. 41-45, opinia techniczna M. P. z kwietnia 2016 r. k. 46-49)

Powód wielokrotnie, począwszy od 2009 r., występował do pozwanego z wnioskiem o zawarcie umowy użytkowania gruntu pokrytego wodami płynącymi jeziora U. w O., na którym posadowiony jest hangar użytkowany przez powoda. Pozwany odmawiał zawarcia umowy uzasadniając odmowę brakiem pozwolenia wodnoprawnego.

(dowody: pismo powoda z dnia 27 lutego 2009 r. k. 21, pismo Zarządu Melioracji i (...) w O. z dnia 25.03.2009 r. k. 22, pisma z dnia 19.10.2009r., 17.11.2009 r., 01.12.2009r. k. 23, k. 24-25, k. 25)

Powód w 2010 r. ponownie złożył wniosek o zawarcie umowy na użytkowanie gruntów, któremu pozwany odmówił powołując się na brak pozwolenia wodnoprawnego w związku z dokonaną przebudową. Powód w dniu 22 kwietnia 2016 r. wezwał pozwanego do przedsądowego zawarcia umowy.

(dowody: pismo powoda z dnia 26.10.2010 r. k. 50-51, pismo Zarządu Melioracji i (...) z dnia 03.12.2010 r. oraz z dnia 28.09.2011 r. wraz z opinią prawną,

pismo powoda z dnia 7.11.2011 r., 23.01.2012 , 07.02.2012 r, k. 52-65, pismo powoda z dnia 22 kwietnia 2016 r. k. 66, pismo Zarządu Melioracji i (...) w O. z dnia 04.05.2016 k. 68-71)

W ostatnich latach w obiekcie wykonano prace obejmujące: nowe pokrycie dachowe z papy, częściową wymianę deskowania pod pokryciem dachowym, częściową wymianę obicia ścian zewnętrznych z wykorzystaniem odzyskanych desek, uzupełnienie z częściową wymianą elementów konstrukcji nośnej szkieletu drewnianego budynku, izolację termiczną z wnętrza obiektu w obiciem płytami O., zamontowanie instalacji elektrycznych, wodociągowych, kanalizacji sanitarnej i centralnego ogrzewania wraz z niezbędnym osprzętem, przebicie części desek na podłodze z ich częściową wymianą, zamontowanie nowych drzwi wejściowych do obiektu, wzmocnienie fundamentu – podpór drewnianych osadzonych w dnie jeziora poprzez ich ustawienie na stopach betonowych, wzmocnienie pomostów z częściową wymianą desek i stężeń.

Przedmiotowy obiekt nie został odbudowany, rozbudowy ani też rozebrany. Na przestrzeni lat na obiekcie prowadzone były prace budowlane obejmujące zachowanie poprzednich wymiarów zewnętrznych i nie zmienionego sposobu użytkowania. Funkcja obiektu i charakterystyka budowlana na przestrzeni lat nie uległa zasadniczym zmianom. Wszelkie prace remontowe wykonywane w jego poszczególnych fragmentach miały na celu utrzymanie i zachowanie bezpiecznych możliwości użytkowania dla celów do jakich został on przed laty wybudowany.

(dowód: opinia sadowa biegłego z zakresu budownictwa J. L. k. 159-176)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie był co do zasady bezsporny. Do nie niespornych okoliczności należy zaliczyć lokalizację hangaru nad jeziorem U. przy ul. (...), moment jego wybudowania, zakres prac wykonanych na przestrzeni lat oraz fakt, że posadowiony jest on na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa. Nie były one w toku postępowania kwestionowane.

Sporny między stronami był zakres prac wykonanych przez powoda w przedmiotowym hangarze od 2009 r., tj. czy wypełniały one znamiona art. 9 ust. 2 pkt 2 Prawa wodnego, czy też stanowiły roboty związane z utrzymaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji. Okoliczność tą Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu budownictwa – J. L., która nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Biegły stwierdził, że charakter prac wykonanych przez powoda w hangarze miał na celu utrzymanie i zachowanie bezpiecznych możliwości użytkowania dla celów do jakich został wybudowany (k. 162). Z przedmiotowej opinii wynika zatem, że wszelkie prace, które przeprowadzone zostały przez powoda miały na celu zachowanie substancji obiektu, a nie jego zmianę.

Pozostała część sporu ogniskowała się w istocie na kwestiach prawnych i sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy istnieje obowiązek pozwanego do zawarcia z powodem umowy o oddanie w użytkowanie gruntu pokrytego

śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi – jeziora U., o powierzchni 270 m², na którym posadowiony jest obiekt przeznaczony do prowadzenia przedsięwzięć związanych z działalnością służącą do uprawiania rekreacji, turystyki oraz sportów wodnych, oraz czy ewentualnie obowiązek ten może być dochodzony w drodze powództwa o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o zawarcie umowy użytkowania czemu pozwany konsekwentnie odmawiał wskazując na brak pozwolenia wodnoprawnego w związku z korzystaniem z urządzeń, a także w związku z przebudową przeprowadzoną w 2009/2010 r.

Pozwany kwestionował uprawnienie do żądania nakazania złożenia oświadczenia woli określonej treści powołując się na charakter umowy użytkowania wynikający z art. 20 ust. 1 prawa wodnego. Podnosił, iż Skarb Państwa zawierając taką umowę działa w sferze dominium, jako podmiot prawa cywilnego, a nie państwo i jest równoprawnym uczestnikiem obrotu prawnego. Działania Skarbu Państwa nie mają charakteru władczego i nie są podejmowane jednostronnie. Nie wiążą adresata i nie są gwarantowane możliwością stosowania środków przymusu. W szczególności pozwany utrzymywał, iż nie istnieje żaden przepis rangi ustawowej, który zobowiązywałby pozwanego do obowiązkowego zawierania takiej umowy.

Sąd nie podzielił twierdzeń pozwanego, ustalając iż powodowi służy roszczenie o nakazanie złożenia oświadczenia woli w rozumieniu art. 64 kc.

Zgodnie z przywołanym przepisem prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. W doktrynie przyjmuje się, iż złożenie oświadczenia woli, jak każde zachowanie człowieka zależne od jego woli, może być przedmiotem obowiązku prawnego. Katalog źródeł tego obowiązku jest obszerny i zróżnicowany, natomiast w komentowanym przepisie (i w art. 1047 KPC) jednolicie unormowano dla niemal wszystkich przypadków zasady jego przymusowej realizacji (zob. wyr. SN z 29.1.1999 r., I CKU 86/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 5, s. 30). Komentowany przepis odnosi się wyłącznie do obowiązku złożenia oświadczenia woli w rozumieniu prawa materialnego, nie zaś innych oświadczeń, np. czynności procesowych (zob. wyr. SN z 30.10.1996 r., I PRN 97/96, OSNAP 1997, Nr 10, poz. 164) oraz oświadczeń wiedzy (realizacja tych ostatnich obowiązków co do zasady może być dochodzona w procesie i egzekwowana zgodnie z art. 1050 KPC).

W ocenie Sądu, treść art. 20 ust. 1 pkt 6 Prawa wodnego statuuje obowiązek po stronie organu. Stanowi on, iż grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć związanych z działalnością służącą do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb - oddaje się w użytkowanie.

Użyty zwrot „oddaje się” spotkał się w orzecznictwie z jednoznaczną interpretacją wskazująca, iż stanowi on o obligatoryjnym obowiązku. Tym samym w ocenie Sądu przywołany przepis, wbrew twierdzeniom pozwanego, zobowiązuje pozwanego do obowiązkowego zawierania umowy użytkowania w sytuacji spełnienia warunków przewidzianych przepisami ustawy przez podmiot ubiegający się o zawarcie takiej umowy.

Nie budzi przy tym wątpliwości, iż oddanie wód w użytkowanie następuje w drodze cywilnoprawnej, a organem właściwym do podpisania takiej umowy jest właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Powyższe jednak nie zmienia charakteru przywołanego obowiązku.

Przywołać należy posiłkowo w tym zakresie wyrok WSA w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie (...) SA (...)19, wskazujący, iż treść przepisu art. 20 ustawy prawo wodne wskazuje, że regulując proces przekazywania w użytkowanie pokrytymi wodami gruntów Skarbu Państwa, ustawodawca przewidział działanie organów administracji w formie dwustronnej czynności prawnej – umowy cywilnoprawnej. Ustawodawca przy tym pozostawił ustalenie warunków użytkowania gruntu do dyspozycji stron umowy. W cytowanym orzeczeniu Sąd stwierdził, iż swoboda umów dotyczy jedynie warunków użytkowania gruntu a nie samej możliwości oddania w użytkowanie.

Za takim rozumieniem przepisu i istnieniem obowiązku pozwanego przemawia również analiza art. 217 pkt 7 przepisów przejściowych ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne. Przepis ten zobowiązał posiadaczy gruntów służących do przedsięwzięć, o których mowa w art. 20 ust. 1 nieposiadających w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 01 stycznia 2002 r. umów o oddanie w użytkowanie do wystąpienia do właściwego organu o zawarcie umowy w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Skoro więc przepis po stronie posiadacza gruntu statuuje obowiązek wystąpienia o zawarcie umowy jeżeli takiej nie posiada, to odpowiadać mu musi obowiązek organu do zawarcia umowy użytkowania.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 prawa wodnego oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami stanowiącymi własność Skarbu Państwa może nastąpić po spełnieniu kumulatywnie dwóch przesłanek.

Należy do nich po pierwsze: niezbędność gruntów do prowadzenia określonych przedsięwzięć wymienionych w przepisie. W przypadku powoda jest to prowadzenie działalności służącej do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych. W realiach niniejszej sprawy powód wykazał prowadzenie takiej działalności prowadzonej w hangarze posadowionym na wodach płynących jeziora U.. Wynika on bezpośrednio z przedstawionych dokumentów. Co prawda pozwany kwestionował ten fakt wskazując, że w obiekcie prowadzona jest również działalność nie związana ze sportem, rekreacją i turystyką (k. 109), ale Sąd ustalając ten fakt oparł się na przesłuchaniu członków zarządu powoda, z którego, że działalność polegająca m.in. na prowadzeniu szkoleń, hotelu i restauracji prowadzona jest przez powoda w przylegającym do hangaru budynku z częścią hotelową, który posadowiony jest na działce gruntu, a nie na wodzie.

Drugą przesłanką warunkującą oddanie gruntu w użytkowanie, jest zgodnie z art. 20 ust. 5 ustawy, jest posiadanie przez użytkownika pozwolenia wodnoprawnego, ale tylko wtedy, kiedy jest ono wymagane przepisami prawa.

W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy powód nie ma obowiązku posiadania pozwolenia wodnoprawnego, w szczególności taki obowiązek nie powstał w związku z przeprowadzonymi pracami na terenie obiektu.

W tym miejscu odnieść należy się do regulacji wynikającej z zapisów ustawy z dnia 24 października 1974 r. prawo wodne, w szczególności art. 133 który wskazywał, iż pozwolenie wodnoprawne nie jest wymagane na urządzenia wodne istniejące w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 01 stycznia 1975 r. Obiekt będący w posiadaniu powoda został wybudowany w roku 1930 r., a więc istniał przed wejściem w życie ustawy, a skoro tak, nie powód nie potrzebuje pozwolenia wodnoprawnego.

Obowiązek posiadania uprawnienia wodnoprawnego nie powstał także wskutek dokonania na przestrzeni lat pracami budowlanymi w hangarze. Zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy prawo wodne przepisów ustawy dotyczących wykonania urządzeń wodnych (w tym więc i obowiązku posiadania pozwolenia wodnoprawnego) stosuje się do odbudowy, rozbudowy, przebudowy lub rozbiórki tych urządzeń, z wyłączeniem robót związanych z utrzymywaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji.

Strony pozostawały w sporze co do charakteru prac wykonywanych w obiekcie, wobec czego, ustalając charakter przeprowadzonych przez powoda prac budowlanych w hangarze, tj. czy miały one charakter odbudowy, rozbudowy, przebudowy lub rozbiórki urządzenia wodnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy prawo wodne, Sąd oparł się na niekwestionowanej opinii biegłego sądowego w zakresie budownictwa J. L.. Sąd podzielił wnioski biegłego, który wskazał, iż na przedmiotowym obiekcie nie wykonano odbudowy, ani rozbudowy, ani też obiekt nie został rozebrany. Prowadzone na przestrzeni lat prace budowlane związane były z zachowaniem poprzednich wymiarów zewnętrznych i nie zmienionego sposobu użytkowania hangaru. Funkcja obiektu i charakterystyka budowlana na przestrzeni lat nie uległa zasadniczym zmianom. Wszelkie prace remontowe wykonywane w jego poszczególnych fragmentach miały na celu utrzymanie i zachowanie bezpiecznych możliwości użytkowania dla celów do jakich został on przed laty wybudowany.

Wobec treści opinii, zdaniem Sądu należy wykonane prace zaliczyć do prac wskazanych w art. art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy prawo wodne, do których nie stosuje się przepisów ustawy dotyczących wykonania urządzeń wodnych.

W konsekwencji, należało przyjąć, iż powód spełnia przytoczone wyżej wymienionymi przepisami wymagania do zawarcia umowy o oddanie gruntu w użytkowanie bez konieczności uzyskania pozwolenia wodnoprawnego i na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 6 prawo wodne i nakazać pozwanemu złożenie oświadczenia woli o treści jak w pkt 1 wyroku.

Rozliczając koszty procesu, Sąd zastosował zasadę wyrażoną w art. 98 kpc, czyli odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.710 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W pkt 3 wyroku nakazano pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. kwotę 481,24 zł tytułem wynagrodzenia wypłaconego biegłemu - tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

SSR Agnieszka Lewandowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

3. (...).

O., dnia 15 grudnia 2017 r.